

РЕШЕНИЕ

№ 5340

гр. София, 08.09.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 66 състав,
в публично заседание на 08.06.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елка Атанасова

при участието на секретаря Кристина Григорова, като разгледа дело номер **8634** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.118 от КСО вр. чл.145 – чл.178 АПК.

Образувано е по жалба на Х. С. Н. от [населено място], чрез адв.Ю. Й. от ВАК, срещу Решение № 2153-21-108 от 17.08.2020 г. на Директора на ТП на НОИ С. - град, с което е оставена без уважение подадената от Х. Н. жалба срещу разпореждане № [ЕГН]/233 от 31.08.2018 на Ръководителя по пенсионното осигуряване .

С посоченото разпореждане е постановен отказано да бъде отпусната лична пенсия за осигурителен стаж и възраст (ОСВ) при условията на чл.68, ал.1-3 и чл.69б ал.1 и 2 от КСО по заявление на жалбоподателя вх.№ 2113-21-7959/26.09.2016г., тъй като Х. Н. няма необходимия стаж – 10 години, положен при условията на първа категория труд, няма необходимия 15 годишен стаж, положен при условията на втора категория труд, както и няма необходимата възраст, по чл.68 ал.3 от КСО, както и необходимата възраст и стаж по чл.68 ал.1-2 от КСО, като не са зачетени периодите трудово / осигурителен стаж, положен в ЖП завод „Г. Д.“ и ДФ „С.“.

В жалбата се твърди, че решението и потвърденото с него разпореждане са неправилни и незаконосъобразни. Сочи се, че административния орган, издал Разпореждане № [ЕГН]/233 от 31.08.2018 не е мотивирал от какви пороци страдат УП № 30 с № XIV-158/12.12.1990г. издадено от Ж. „Г.Д.“ и УП 30 с № 297-3/18.11.1996г., както и не е изяснил всички факти и обстоятелства от значение за случая, като решението и разпореждането се основават на хипотези. Развиват се конкретни доводи за компетентността по изработването и съдържанието на печатите на Ж. „Г.Д.“, съдържанието на трудовата книжка и удостоверителното действие на записите в нея,

коментира се и доказателствената стойност на справка за адресната регистрация на жалбоподателя за периода от време, за който не е зачетен трудовия му стаж. Поддържа се, че липсват факти, които да установяват по безспорен начин, че документите, издадени от „Железопътен завод - С.“ и ДФ „С.“ - СМИ „С.“ са нередовни, тъй като липсвал сравнителен материал, съобразно който да се установят различия и други пропуски. Твърди се още от жалбоподателя че липсата на данни в приетата за съхранение в Осигурителния архив на НОИ разплащателна документация на ДФ „С.“ не представлява юридически факт с правно значение, тъй като доказването в административният процес е положително т.е. липсата на доказателства не оборва съдържанието на представените документи за трудов и осигурителен стаж, които пенсионният орган е бил задължен да зачете на основание §9, ал.1 от ПЗР на КСО. Не било отчетено обстоятелството, че бил налице отказ за приемане на ведомостите на ДФ „С.“ в пълен обем от длъжностни лица при НОИ. При тези съображения и др. посочени в жалбата, се иска отмяна на оспореното решение и потвърденото с него разпореждане и връщане на преписката на административния орган за ново разглеждане при съобразяване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите към решението, както и присъждане на сторените разноски по делото.

В проведените открити съдебни заседания жалбоподателят се представлява от адв.Й., която поддържа жалбата, представя писмени доказателства, формулира искане за допускане на съдебно-счетоводна експертиза, уважено от съда. Претендира разноски за адвокатско възнаграждение и за възнаграждение на вещото лице по допуснатата ССЧЕ.

Ответникът - Директорът на ТП на НОИ – С.-град, чрез процесуалния си представител юрк.В., оспорва жалбата. Счита, че оспореното решение е правилно и законосъобразно, постановено при спазване на законовите разпоредби. Представя писмени доказателства. В открито производство по чл.193 от ГПК оспорва представените от жалбоподателя документи, удостоверяваща трудов стаж в Ж. „Г.Д.“ и ДФ „С.“ - трудова книжка № 2838/01.06.1981г., УП -30 № XIV-158/12.12.1990г., УП-30/18.11.1996г., като моли съдът да приеме оспорването за доказано. Прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение от пълномощника на жалбоподателя. Моли за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, като взе предвид становищата на страните и след преценка на събраните по делото доказателства, в съответствие с изискванията на чл.168 от АПК, приема за установено следното от фактическа и правна страна :

Жалбата, като подадена в срок и от легитимирано лице, е процесуално допустима, а разгледана по същество, е неоснователна.

Със заявление с вх.№ 2113-21-7959/26.09.2016г. (л.34) жалбоподателят Х. С. Н. е поискал отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст (ОСВ) при условията на чл.69 б.Б ал.1-2 от КСО. Към заявлението жалбоподателят представил документи, удостоверяващи необходимият му стаж и за категория труд, съгласно изискванията на чл.40 от НПОС, сред които трудова книжка (ТК) № 2838/01.06.1981г., УП -30 № XIV-158/12.12.1990г., издадено от Железопътен завод С., УП-30 № 297-3/18.11.1996г. и УП-2 № 297-2/18.11.1996г., последните две удостоверения, издадени от ДФ „С.“- СМИ "С.". От длъжностното лице по ПО осигурителния стаж за периодите – 01.06.1981г. – 01.10.1981г., 01.10.1983г. –

01.12.1983г. и 30.11.1985г. – 20.01.1986г., за които е представено Удостоверение УП-30 № XIV-158/12.12.1990г., издадено от Железопътен завод С., както и запис в представена ТК № 2838/01.06.1981г. за същите периоди и осигурител, не е зачетен удостоверения стаж от първа категория труд с продължителност над 10 години, изискуеми за отпускане на пенсия при условията на ранно пенсиониране, тъй като в удостоверение УП-30 е констатирано несъответствие в наименованието на предприятието, от което е издадено удостоверението – Железопътен завод С., с наименованието на осигурителя, съдържащо се в печата, с който е подпечатан документа – „Б.“ Ж. „Г.Д.“. Констатациите на длъжностното лице са и че към датата, на която е издадено удостоверението – 12.12.1990г. обединението Б. има друга правна организационна структура, несъответстваща на отразената в печата.

По отношението на представеното удостоверение УП-30 № 297-3/18.11.1996г., удостоверяващо стаж на жалбоподателя в периода 06.03.1996г. – 01.11.1996г. на длъжност „шлосер по ремонт на машини в леярнен цех“ и записа в ТК за същия период, подпечатан с печат на ДФ „С.“ СМИ „С.“, длъжностното лице ПО е констатирало, че държавната фирма е обявена в неплатежоспособност от 31.03.1993г. , като на 03.01.1997г. е открито производство по несъстоятелност. При тези факти е прието, че неотразяването им в издадените документи в периода, за който същите са били налице, прави документите нередовни и негодни да установяват осигурителни права. Посочено е в разпореждането, че при извършена проверка в отдел „Обединен осигурителен архив“ е установено, че в приетата разплащателна и трудовоправна документация за ДФ „С.“ липсват данни за жалбоподателя за периода 06.03.1995г. – 01.11.1996г. В допълнение е посочено, че ТК № 2838 има запис единствено за стажа в ДФ „С.“ и в „Б.“ Ж. „Г.Д.“, за период, през който жалбоподателят има прекъсване на трудовия стаж, удостоверен в ТК № 220/01.12.1983г.

При тези съображения и при констатацията, че жалбоподателят към 26.06.2016г. е на възраст 53 години, 2 месеца и 20 дни, както и че има зачетен осигурителен стаж, съобразно приетите за редовни удостоверителни документи, от 4 години, 4 месеца и 14 дни първа категория труд, 4 години, 3 месеца и 14 дни от втора категория труд и 13 години, 10 месеца и 12 дни от трета категория труд и по чл.104 ал.3-7 от КСО 3 години, 7 месеца и 21 дни, че общия осигурителен стаж на жалбоподателя, превърнат в трета категория труд, е 37 години, 5 месеца и 8 дни, а заедно със стажа в Кралство Испания – 40 години, 9 месеца и 21 дни, му е отказано отпускането на пенсия за осигурителен стаж и възраст, при условията на чл.69 б ал.1 от КСО, чл.69 б ал.2 от КСО, чл.68 ал.1-2 от КСО и чл.68 ал.3 от КСО.

Разпореждането е обжалвано в срока по чл.117 ал.2 т.1 от КСО пред директора на ТП на НОИ С. – град, който с Решение № 2153-21-108/17.08.2020г. е оставил жалбата без уважение. В посоченото решение, директорът на ТП-НОИ-С.-град е обсъдил всички доказателства, извел е правни изводи по отношение на достоверността на представените УП-30, правилността на незачитането на удостоверения в тях и в ТК № 2838 стаж, правоприемството на ДФ „С.“-СМИ „С.“, както и приложението на параграф 9 ал.1 от ПЗР на КСО и е приел, че жалбата е неоснователна, а постановеното разпореждане за отказ е правилно и законосъобразно.

В съдебно заседание, проведено на 19.01.2021г., процесуалният представител на ответника, на основание чл. 193 от ГПК, вр. чл. 144 от АПК, е оспорил истинността, на официални документи, представени от жалбоподателя, а именно на: Трудова книжка /ТК/ №2838, издадена на 01.06.1981 г. от Ж. „Г. Д.“ – С., досежно стажа в

Ж.„Г.Д.“ и удостоверение обр.УП-30 изх.№ XIV-158/12.12.1990г. издадено от Ж. „Г. Д.“ - С.; удостоверения обр. УП-30 с № 297-3/18.11.1996г., издадени ДФ „С.“ - СМИ „С.“.

В откритото производство по чл.193, ал.1 от ГПК по безспорен и категоричен начин се установява следното:

Относно Трудова книжка /ТК/ №2838,издадена на 01.06.1981 г. от Ж.„Г. Д.“ - С. и Удостоверение обр. УП-30 № XIV-158/12.12.1990г. издадено от Железопътен завод-С. за стажа на жалбоподателя в Ж.„Г. Д.“ съдът приема за установено, че в ТК е вписан само спорния стаж в Ж. „Г. Д.“ С. и „С.“- СМИ „С.“ с прекъсвания. Заверката на стажа в ТК и в удостоверение обр.УП-30 изх.№ XIV-158/12.12.1990г., издадено от Железопътен завод - С., е направена с печат Ж. „Г.Д.“, което наименование не отговаря на правноорганизационна форма към датата на заверката и на издаване на образца. Ж. „Г.Д.“ съществува до 1989г. когато СГС с решение регистрира под № 27/25.04.1989г. Държавна фирма „Т.“- С., във връзка с Решение № 50/1989г. на Министерски съвет (л.174-176), съгласно което, от обнародването в ДВ бр.40/26.05.1989г. прекратяват дейността различни правни субекти, сред които и Ж. „Г.Д.“. Със Заповед № 348/31.08.1990г. (л.221) Железопътния завод преминава към фирма „Б.“. В този период е променено и наименованието на Железопътния завод на Железопътен завод-С..

Съгласно чл. 4 от приложимия Указ за печатите, формата и съдържанието на обикновените печати и щемпели се установява от учрежденията, предприятията и организациите, които ги използват. Така, печата следва да отразява актуалната правноорганизационна форма на предприятието, а подпечатаните документи, представени от жалбоподателя, са с печат на предприятие, което не е съществувало в правният мир към момента на извършване на заверката, предвид цитираните решение на МС и заповед за реструктуриране на Ж.„Г. Д.“. В представеното удостоверение обр.УП-30 липсва задължително изискуем реквизит, като не е вписано къде се съхраняват изплащателните документи, въз основа на които е издадено.

От приетите по делото доказателства безспорно се установява,че за периодите от 01.06.1981г. – 01.10.1981г., 01.10.1983г. – 01.12.1983г. и 30.11.1985г. – 20.01.1986г., вписани в ТК като стаж в Ж. Г. Д., както и в удостоверение УП-30 № XIV-158/12.12.1990г. са налице несъответствия в наименованието на предприятието, в което е придобит трудовия стаж, посочено като издател на документите, с наименованието на същото, посочено в печата, положен на същите документи, като обединението Б. има различна правноорганизационна структура.

С оглед на гореизложеното и на основание чл.194 ал.3 от ГПК, съдът приема, че Трудова книжка № 2838,издадена на 01.06.1981г. от Ж. „Г. Д.“ на жалбоподателят и Удостоверение обр. УП-30 изх.№ XIV-158/12.12.1990г. , издадено от Железопътен завод - С., не отразяват вярно посочените по-горе обстоятелства за трудовия стаж на жалбоподателя, т.е. са неистински документи и като такива следва да бъдат изключени като доказателство по делото.

По отношение на стажа на жалбоподателя в ДФ „С.“ - СМИ „С.“ за периодите от 06.03.1995г. до 01.11.1996г., удостоверен с удостоверение обр. УП-30 № 297-3/18.11.1996г., съдът приема за установено следното:

В Удостоверение образец УП-30 № 297-3/18.11.1996г. (л.62) като издател на на документа е вписан ДФ „С.“-СМИ „С.“ [населено място], а в щемпела в ТК № 2838,

съдържащ данни за продължителността на трудовия стаж е посочена ДФ „С.“-СМИ“С.“, докато в кръглия печат - Д.Ф.“С.” и ДФ „С.“, за които не са представени документи за идентичност от жалбоподателя. В представеното Удостоверение обр.УП-30 № 297-3/18.11.1996г. е вписано че „ДФ„С.“- СМИ „С.“ е правоприменник на СО„В.“ и ДФ„Т.“, със Заповед №54/14.06.1990г. на МИП“, което изявление не съответства на доказателствата по делото и на обективната действителност. Видно от т.2 от цитираната Заповед № 54/14.06.1990г. на Министерство на икономиката и промишлеността (л.147), образуваната фирма с държавно участие „С.“ е правоприменник на дъщерната фирма „С.“ от фирмата „Т.“- С., образувана с Решение № 50 на МС от 1989г. Съгласно заповедта, ДФ „С.“ поема съответната част от активите и пасивите, както и другите права и задължения на фирмата „Т.“ по баланса ѝ към 31 май 1990г.“, а ДФ „Т.“ е правоприменник на СО „В.“/ДВ бр.40 от 26.05.1989г./ . С Решение № 2/10.07.1990г. по ф.д. № 2839/89г. по описа на СГС е регистрирано прекратяване на ДФ „С.“, като имуществото ѝ - активи и пасиви, се поема от ДФ „С.“. Поради това - ДФ„С.“ и нейното поделение СМИ „С.“, не се явяват правоприменник нито на СО „В.“, нито на цялата фирма „Т.“, а само на част от последната - дъщерната ѝ фирма „С.“.

От представените с молба на ответника (л.208) документи, приети като доказателства по делото е видно, че ДФ „С.“ е била обявена в несъстоятелност с Решение от 03.01.1997г. на СГС по т.д.№10131/1992г., като за начална дата на неплатежоспособността е определена 31.03.1993г. Според доклада от 07.04.1997г. на синдика, съдържащ се в делото по несъстоятелност, и представен по настоящото дело (л.234-238), липсват отчетни документи, като в т.1 на стр.4 от доклада е посочено, че „ Поради липсата на каквато и да е документация ” на фирмата „не може да се даде обективно и категорично заключение за неплатежоспособността на длъжника“. Тази констатация е потвърдена с Протокол от 09.04.1997г. от събранието на кредиторите на ДФ „С.“, съгласно който е прието, че „фирмата на практика не извършва каквато и да е дейност,“архивата е унищожена“.

В представеното удостоверение от жалбоподателя обр. УП-30№ 297-3/18.11.1996г. не е отразено обстоятелството, че фирмата е обявена в несъстоятелност. С оглед на гореизложеното и на основание чл.194 ал.3 от ГПК съдът приема, че Удостоверение обр. УП-30 № 297-3/18.11.1996г е неистински документ и като такъв следва да бъде изключен като доказателство по делото.

По искане на процесуалния представител на жалбоподателя е допусната и съдебно-счетоводна експертиза, с предмет изчисляване на осигурителния и трудов стаж на жалбоподателя, съобразно представените и приети като доказателство по делото разплащателни ведомости от осигурител ДФ „С.“ и в ТК № 2838/01.06.1981г., като са съпоставени записите в ТК и в разплащателните ведомости. Заверени копия от разплащателните ведомости, както и от Протокол от 14.12.1999г. и от Приемо-предавателен протокол о№ 4204/21.03.2013г. , са представени от пълномощника на жалбоподателя и приети като доказателства по делото.

За да изготви заключението си вещото лице е ползвало ведомости за заплати на ДФ „С.“ за периода от 01.03.1995г. до 31.10.1996г., в които е установило, че фигурира името на жалбоподателя Х. С. Н.. Вещото лице е констатирало, че във ведомостите няма начислени допълнителни суми в отделна колона, за положен труд във вредни условия на работа, какъвто е

труда в леярните цехове, съгласно изискванията на чл.4 ал.1 от Наредбата за допълнителните и други трудови възнаграждения Вещото лице е изчислило осигурителния стаж на жалбоподателя, съгласно представените разплащателни ведомости и съпоставило записите в ТК № 3838 и записа в разплащателните ведомости. Заключението на вещото лице е, че към датата на подаване на Заявление вх.№ 2113-21-7959/26.09.2016г. Х. С. Н. има осигурителен стаж от трета категория труд 43 години, 5 месеца и 13 дни. В пояснения към заключението си в о.з. на 08.06.2021г. вещото лице сочи, че не е взело предвид периодите от 06.01.1981г. до 01.10.1981г., 01.10.1983г. до 01.12.1983г., както и от 30.11.1985г. до 31.10.1986г., тъй като тези периоди не са признати за стаж от органа по пенсионно осигуряване и е изследвала ведомостите на ДФ С.“, като не е изследвала ведомости на Ж. В..

Съдът кредитира заключението на вещото лице като обективно и даващо отговор на поставения въпрос.

В съдебното производство са приети като доказателство Постановление за прекратяване на досъдебно производство от 02.03.2021г. на Софийска градска прокуратура по ДП № 42/2020г. по описа на НСлС, водено за това, че за периода от неустановена дата до края на 2014г. в [населено място] съставил неистински официални документи с цел да бъдат използвани. – престъпление по чл.308 ал.1 от НК. Предмет на разследване по ДП са били действия на неустановени лица, които са съставили официални документи – удостоверения за осигурителен стаж и доход УП-2 и УП-3, на които бил придаден вид, че произхождат от ДФ „С.“, както и действия на 143 лица, представили тези документи в периода от 2014г. до средата на 2015г. в ТП на НОИ С. – град, във вр. с подадени от тях заявления за отпускане на пенсия за ОСВ или за инвалидност поради общо заболяване, като за част от лицата са били представени и документи, доказващи стаж в ДФ Т., СО В. и ЖП завод „Г.Д.“ Съобразно приетото за установено в постановлението – от показанията на разпитаните по делото лица – представили документите, се установява, че те не са работили в посочените предприятия, но поради недостиг на осигурителен стаж са получили документите срещу заплащане, вкл. и от Щ. Щ., който е бивш служител на ДФ С..

В постановлението е посочено, че от създаването на ДФ С. на 13.08.1990г. неин временен управител е бил Д. Р. К., но името на К. не е посочено в документите, изследвани при разследването. Наказателното производство за престъплението по чл.308 ал.1 от НК е прекратено поради изтекла абсолютна давност. Постановлението за прекратяване е било обект на

съдебен контрол и потвърдено с Определение от 12.05.2021г. на Софийски апелативен съд, видно от писмо № 17672/2019г. от 03.06.2021г. на СГП. (л.340). Името на жалбоподателя не фигурира в текста на постановлението за прекратяване на досъдебното производство, доколкото датата на заявлението за отпускане на пенсия за ОСВ е извън периода на разследването (2014г. - до средата на 2015г.).

ДФ С. с ЕИК[ЕИК] е заличена на 11.10.2012г., съобразно публично достъпните данни от Търговския регистър.

При тази фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Оспореното решение е постановено от компетентен административен орган по чл. 117, ал. 3 КСО, в предписаната от закона форма, с посочване на фактически и правни основания за издаването му.

По отношение на спазването на процесуалните правила и съответствието на оспорените актове с материалния закон съдът намира следното:

Към датата на подаденото заявление за отпускане на пенсия за ОСВ Х. С. Н. е на възраст 53 години, 2 месеца и 20 дни. Въз основа на представените редовни документи, длъжностното лице по пенсионно осигуряване е зачело общ осигурителен стаж превърнат в трета категория труд в размер на 37 години и 5 месеца и 8 дни. Стажа от първа категория труд е 4 години, 4 месеца и 14 дни, от втора категория труд – 4 години, 3 месеца и 14 дни и от трета категория труд – 13 години, 10 месеца и 12 дни.

След направена преценка на правото на пенсия, с разпореждане №[ЕГН]/220 от 28.07.2017г. на длъжностното лице по пенсионно осигуряване, оспорено в настоящето производство, е постановен отказ за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст на основание чл.68, ал.1-3 от КСО и чл.69б от КСО.

Съгласно нормата на чл. 40, ал. 1 НПОС осигурителният стаж се установява с данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 КСО, с трудови, служебни, осигурителни книжки и с документ по утвърден образец, а в ал. 3 е предвидено, че документите по ал. 1 и 2 се издават въз основа на изплащателните ведомости, други разходооправдателни документи и договори за възлагане на труд. При анализ на тази разпоредба налага извода, че изплащателните ведомости са първичните документи, доказващи наличието на осигурителен стаж, а трудовите, служебните и осигурителните книжки, както и удостоверенията обр. УП – 3 (документи по утвърден образец по смисъла на чл.40, ал.1 от НПОС) са вторични документи, които отразяват данните, съдържащи се в изплащателните ведомости. При несъответствие между записванията в изплащателните ведомости, от една страна, и трудовата книжка и удостоверенията обр. УП – 30, от друга страна, от значение е направеното отразяване в

изплащателните ведомости, а не обратното, което недвусмислено се налага от съдържанието на чл. 40, ал. 1 и ал. 3 НПОС.

Неправилно от жалбоподателя се тълкува и разпоредбата на § 9, ал. 1 от ПЗР на КСО. Разпоредбата приравнява трудовия стаж до 31.12.1999 г. на осигурителен по КСО, а не съдържа твърдяното от жалбоподателя задължение пенсионният орган да зачита стажа преди тази дата. Последното противоречи както на дискреционната власт на последния и правото му на преценка, така и на административноправния принцип за законност и истинност на административния акт.

Неоснователно е твърдението в жалбата, че незаконосъобразно в административното производство административния орган се произнесъл по отношение на записите в трудовата книжка на жалбоподателя - № 2838/01.06.1981г., въпреки материалната и доказателствената ѝ сила на официален документ. Съдът намира за неправилно становището на жалбоподателя, че трудовата книжка е достатъчно доказателство за удостоверяване на осигурителния му стаж. Няма спор, че разпоредбата на чл.347 от КТ определя трудовата книжка като официален удостоверителен документ за вписаните в нея обстоятелства, свързани с трудовата дейност на работника. По отношение на трудовия си стаж в ДФ „С.“ жалбоподателя е представил ТК № 2838, в която на стр. 12 в колона 1 в ТК е вписан работодател ДФ „С.“ СМИ „С.“. Съгласно т. 2 от Заповед № 54/14.06.1990 г. на министъра на икономиката и планирането, образуваната фирма с държавно участие „С.“ е правоприемник на дъщерната фирма С.“ от фирмата „Т.“ - С., образувана с Решение № 50 на Министерския съвет от 1989г.“ Според заповедта, ДФ „С.“ „поема съответната част от активите и пасивите, както и другите права и задължения на фирма „ Т. " по баланса ѝ към 31 май 1990г. Във връзка с цитираната заповед, е Решение № 2 от 10.07.1990 г. по ф.д. № 2839/89 г. по описа на СГС за прекратяване на ДФ „С.“ като имуществото ѝ - активи и пасиви, се поема от Държавна фирма „С.“. От извършената проверка в приетите в ТП на НОИ-С. град ведомости на ДФ „С.“ е установено, че в същите липсват данни за жалбоподателя за посочените периоди. Предвид изложеното и неотговарящите на обективната действителност данни за наименованието на фирмата, посочена в ТК 2838 с тези по вече посочените документи, с издател МИП и СГС, в решението поф.д. 2839/1989г. настоящият състав приема, че правилно пенсионният орган е приел, че ТК № 2838/01.06.1986г.г. не се явява годно доказателствено средство относно стаж на жалбоподателя в ДФ „С.“.

По делото не е спорно обстоятелството за унищожената при пожар

разплащателна документация на Ж., поради което е невъзможно извършването на проверка на първичните документи на Ж. за периода 1953-1999г. При извършена проверка по ведомостите за заплати на ДФ С., предадени в осигурителния архив на НОИ, не са установени данни за жалбоподателя за периода 06.03.1995г. – 01.11.1996г. Съгласно разпоредбите на Инструкция № 5 от 30.06.2005г. за приемане и съхраняване на разплащателни ведомости и трудовоправни документи на прекратени осигурители без правопреемник, разплащателните ведомости на осигурители, които са прекратили дейността си без правопреемник, какъвто е случаят с ДФ „С.“ се урежда с Наредбата. В чл. 2 от Инструкцията се изброяват изчерпателно случаите, при които посочените документи не се приемат: ако е изтекъл установеният от закона срок за съхранението им; ако осигурителите имат правопреемник; ако разплащателните ведомости и документи, удостоверяващи осигурителен стаж и осигурителен доход, не са оформени и/или подписани съгласно действащия към датата на съставянето им ред, както и когато физическото им състояние не позволява да бъдат използвани за удостоверяване на осигурителни права. От цитираната норма е видно, че за ТП на НОИ е създадено задължение за приемане на разплащателни ведомости на осигурителите по чл. 1 от Инструкция № 5 от 30.06.2005г. с лимитативно изброени изключения, които касаят само външни недостатъци на документите, но не и съдържанието им. ТП на НОИ нямат правомощия за извършване на преценка относно истинността на приетите ведомости. Както при приемане на ведомости, така и при издаване на документи въз основа на данните в тях, от ТП на НОИ, не се изследва детайлно съдържанието на приетата разплащателна и трудовоправна документация - вписаните лица, автентичността на подписите, начислените суми за основна заплата, за клас прослужено време, премиални възнаграждения и други. Сам по себе си акта на предаването и приемането на документите за съхраняване в ТП на НОИ не „узаконява“ вписаните в тях данни и не придава на последните задължителна доказателствена сила, която императивно да изключва всякаква последваща проверка.

Ведомостите за заплати на ДФ „С.“ са били приети през 2013 г. - 2014 г., видно от ППП № 4641/20.06.2014г. (л.318) , съгласно реда, установен с Инструкция №5 от 30.06.2005г. за приемане и съхраняване на разплащателни ведомости и трудовоправни документи на прекратени осигурители без правопреемник, като предвид заличаването на фирмата през 2012 г. проверки от контролните органи на ТП на НОИ-С. град не са били извършени.

От всичко изложено дотук се налага извод, че оспорените актове са правилни като краен правен резултат и жалбата срещу тях следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Съобразно изхода от спора и на основание чл.143, ал. 4 от АПК на ответника следва да се присъдят разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 лева, съобразно разпоредбите на чл.78, ал.8 от ГПК, чл.37 от ЗПП и чл.24 от НЗПП.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 от АПК, съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Х. С. Н. срещу Решение № 2153-21-108 от 17.08.2020 г. на Директора на ТП на НОИ С. - град, с което е оставена без уважение подадената от Х. Н. жалба срещу разпореждане № [ЕГН]/233 от 31.08.2018 на Ръководителя по пенсионното осигуряване.

ОСЪЖДА Х. С. Н. от [населено място] , с егн [ЕГН], да заплати на ТП на НОИ–С.-град сумата от 150 лева, съставляващи разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: